

maa det altid være saaledes, at den gunstigste Ordning for os er den, der giver en hurtig Mobilisering og en derefter følgende Koncentration. Man maa ikke forveksle Forholdene her for Danmarks Vedkommende med Forholdene, som de ligger for en Storstat, som holder en Række af Garnisoner med stor Fredsstyrke langs Grænsen.

Vore Forslag ligger i og for sig ikke til Behandling i Øjeblikket, og deres Fremtidsudsigter vurderes højst forskelligt af det ærede Medlem Hr. P. Munch og det ærede Medlem Hr. Sundbo. Det ærede Medlem Hr. P. Munch mener, at vi maa kapitulere paa alle Punkter, medens det andet ærede Medlem mener, at vi vil sejre. Det vil være forbeholdt Fremtiden at vise, hvem af de to Profeter der i dette Tilfælde faar Ret. Men naar det ærede Medlem Hr. P. Munch talte om, at der er intet i disse Forslag, der peger fremad i Forholdet mellem Befalingsmænd og menige, saa vil jeg sige: jo, det er der paa eet Punkt, og det er netop Landstormen. Paa det Punkt er der noget, der peger frem. Men hvorledes er dette Forslag blevet modtaget? Ja, der kom først en Henvendelse fra Pædagogerne til Militærkommissionen. Den blev „forlagt“, og kun ved et rent Tilfælde fik vi at vide, at den var kommet. Saa blev en Genpart fremskaffet, og Formanden for Kommissionen spurgte, om den havde nogen videre Interesse. Jeg meldte mig som den, der havde Interesse for disse Ting, ingen andre. Saa blev Forslaget drøftet, og Formanden spurgte, om der var nogen, der havde Interesse af at faa Pædagogerne derned. Jeg meldte mig som den, der havde Interesse, ingen andre. Da saa Pædagogerne kom derned, fremstod der baade fra radikal og socialdemokratisk Side Folk og forsikrede, at de havde glædet sig meget til at høre Pædagogerne i Kommissionen. Men aldrig er det lykkedes noget Menneske at beherske sin Glæde mere fuldkomment, end det var lykkedes for de Herrer indtil det Øjeblik.

Nu hører man atter om Interesse for denne smukke og gode Tanke, der ligger i Landstormen, men jeg har dog Indtrykket af, at man fra alle Sider stræber efter at beherske sin Glæde, og jeg er ikke helt sikker paa, at det ikke vil lykkes i alt for høj Grad; jeg vil dog haabe, at Beherskelsen overfor denne gode Tanke ikke maa blive saa stærk, at man kvæler Tanken i bare behersket Glæde. Det er nemlig en god Tanke, der ligger bagved dette Forslag, denne Tanke at ville skaffe Ungdommen en fysisk Opdragelse. Hvilken udmærket Plads vilde

der ikke være her for en Mand som Niels Bukh? Og er denne Tanke uforenelig med en socialdemokratisk Opfattelse? Nej, paa ingen Maade. Vi finder tilsvarende Tanker hos Jaurès, og vi finder dem i Svøbet i vore egne Socialdemokraters Forslag fra 1909. Er den uforenelig med radikal Opfattelse? Nej, det maatte jo fortræffeligt kunne gaa ved Siden af den lille frivillige Hær, som de Radikale ønsker opstillet. Er den uforenelig med Venstres Opfattelse? Ikke paa nogen Maade. Den maa i høj Grad tiltale et saa demokratisk Parti som Partiet Venstre. Men hvorfor da Modstanden? Mon ikke Modstanden noget ydes, fordi denne Tanke er fremsat fra vor Side? Det er unægtelig en Fejl ved den, at det er os, der har ført den frem. Jeg har glædet mig ved at høre den Interesse, som de ærede Medlemmer Hr. Hans Jacob Sørensen og Hr. Vanggaard har vist for Tanken. Jeg vil sige til det første af disse ærede Medlemmer, at jeg er selv gammel Skytteforeningsmand og gammelt Medlem af et frivilligt Korps, og jeg har den største Sympati for disse Bevægelser; men jeg tror alligevel ikke, at man kan naa det samme gennem dem, som man kan naa gennem Landstormen.

Med Hensyn til Økonomien hørte vi forleden Dag det ærede Medlem Hr. Borgbjerg stille 37 Mill. Kr. til Raadighed for den højtærede Finansminister. Jeg kan ikke nægte, jeg lyttede med nogen Spænding, da jeg hørte denne Udtalelse; om det virkelig skulde være Tordenskjolds Soldater, der igen skulde marchere op? Det var det jo. Naar finder nogen Sinde en Drøftelse Sted her i denne Sal af økonomiske Forhold af noget større Rækkevidde, uden at Socialdemokraterne peger paa, at vi kan faa de fornødne Penge baade til det ene og det andet og det tredje og det fjerde og det femte ved Nedsættelse af Militærudgifterne. Men der er ingen, der under disse Forhandlinger har paastaet — og det understreger jeg —, at den Byrde, som her lægges paa det danske Folk, skulde være for stor i og for sig, at man ikke skulde kunne bære den. Det ærede Medlem Hr. P. Munch har hengivet sig til nogle Fantasier angaaende Omkostningerne ved disse Forslag. Man faar det Indtryk, naar man læser disse Beregninger, at det ærede Medlem nylig har hengivet sig til Læsning af Greven af Monte Christo eller sine egne gamle Regninger fra Sikringsstyrkens Tid eller anden ophidsende Læsning, saa meget er det frigjort for Hensynet til Realiteterne.

Om Ordningen af 1909 sagde det ærede Medlem, at der er ingen, der drømmer om at vende tilbage til den. Men nu har det